

De Blantyre operatie

**DE
BLANTYRE
OPERATIE
A. HILL**

THRILLER

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven
Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

© 2025 A. Hill

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

isbn 978 94 933 4349 8

nur 332

HOOFDSTUK I

‘Kutweer!’

De regen kwam met bakken uit de hemel. Harry reed met honderdvijftig over de A16 richting Antwerpen.

‘Het lijkt wel of die pauperbejaarden nog langzamer en nog slechter gaan rijden als het een beetje regent. De beste manier om die prutsers opzij te laten gaan is door er vlak achter te rijden en knippen met die lichten. Dat werkt altijd! Ik heb een afspraak; wegwezen jullie!’

Harry had een hekel aan het buitenland. Hij probeerde het zoveel mogelijk te vermijden en dat lukte hem prima. Dit keer moest-ie. Een klus die hij niet kon laten schieten. Bovendien was het in naam van de wetenschap. Een paar keer eerder had hij het gedaan. Vervoer van biopten voor onderzoek naar huidkanker. *Medische faculteit, Vrije Universiteit Brussel* stond op de koffer. De bestemming interesseerde hem niet. De vijftienhonderd euro des te meer. Eindelijk kon hij weer een trip naar Bazel plannen. Hij had een hekel aan het buitenland, behalve Zwitserland. Zijn gedachten gingen terug naar vakantie in Zwitserland. Het leek eeuwen geleden. Veel van de herinneringen waren verloren gegaan. Niet alle! De avonden aan het strand van Lago Maggiore. De nachten in de kroegen van Locarno. De herinneringen waren goed. Het uitzicht over het meer; de neergaande zon die spiegelde in het water met op de achtergrond de Alpen. Het stemde hem rustig; voor een moment. Voor even was hij verlost van de dodemansrit op de snelweg op de Belgisch-Nederlands grens.

Het was aan het Lago Maggiore waar hij Claudia ontmoette. Drie weken waren ze samen geweest. Het was liefde op het eerste gezicht geweest. Avonden hadden ze doorgebracht langs de kade van Locarno. De dagen op het water. Naaktzwemmen midden op het meer. Haar puntgave huid schitterend gebruind op het dek van het zeiljacht. Het was daar dat ze samen waren en waar ze hem haar eeuwige liefde had verklaard. De zomer zonder einde noemde hij het. Daarna hadden ze een fles chianti opgedronken. Pas toen het al donker was, kwamen ze weer terug aan wal. De wereld leek niet te bestaan. Ze hadden genoeg aan elkaar. Om zijn moed te bewijzen, had hij voor haar gedoken van de brug bij Valle Verzasca. Twaalf meter van de brug tot het ijskoude

en kristalheldere water. Het voelde alsof hij met duizend naalden tegelijk werd gestoken toen hij in het water terechtkwam. Het maakte niet uit. Toeschouwers begonnen te klappen. Ze wist niet waar ze kijken moest toen hij oprees uit de bergrivier, zich aan de rotsen omhoog hees en haar oppakte en samen met haar in het water gleed. Er kwamen blosjes op haar bruine wangen. Ze voelde zich gelukkig bij hem. Beiden wisten dat de vakantie spoedig afgelopen zou zijn. De liefde was niet afgelopen. Hij wilde haar zoveel mogelijk van Ticino laten zien. Zij wilde zoveel mogelijk bij hem zijn. Het was op de laatste dag op de promenade van Lugano dat ze hadden afgesproken altijd contact te houden. Hij zou haar al over drie weken kunnen opzoeken in Bazel. Daarna kon ze in Dord komen. Kon hij haar Nederland laten zien. Ze verheugde zich erop.

Als wakker geworden uit een droom, was hij weer terug in de realiteit op de ring van Antwerpen. Het regende nog steeds; iets minder hard dan twintig minuten geleden, maar nog steeds hard genoeg om snel door te rijden.

‘Wat een teringbende hier,’ zei hij tegen zichzelf.

Reden genoeg om niet te stoppen en door te rijden richting Brussel. Vijfenveertig kilometer, werd aangegeven.

‘Dat valt mee,’ dacht Harry.

Al vaker had hij transportklussen gedaan. Het was makkelijk en het leverde hem snel anderhalve rug op. Steeds medisch onderzoeksmateriaal. Steeds voor dezelfde arts. Hij had hem zelf ontmoet. Dr. John van den Berg. Arts-onderzoeker aan het Erasmus in Rotterdam. Zuid-Afrikaan. Jaren in de Derde Wereld gewerkt; nu chirurg in Nederland. Het waren z’n Nederlandse roots die hem terug naar Nederland hadden gebracht. Zelf was-ie liever in Afrika gebleven. Het weer in Nederland stond hem niet aan. In Afrika wel. Hij was een indrukwekkende verschijning. Lang en blond. Hij straalde gezag en eerbied uit. Voor Harry geen enkele reden om te twijfelen aan zijn opdracht. Hij had de koffer zelf afgehaald uit het Dijkzicht. Van den Berg was zelf aanwezig om de onderzoeksresultaten te overhandigen en hem instructies te geven. Ze waren simpel en duidelijk. Toen Van den Berg de koffer uit de naastgelegen kamer ophaalde, had Harry snel kans gezien het papiertje met

het afleveradres van de grond naast de afvalemmer op te rapen. Hij was eerder in Brussel geweest. Moeilijk kon het niet zijn, maar zekerheids-halve was het handig het adres bij de hand te hebben. De koffer was matzwart; net te groot om comfortabel mee te dragen. Niet zwaar, wel afgesloten. Een sleutel kreeg-ie niet, maar hij had geen enkele intentie de inhoud te inspecteren. Het enige wat hij met de inhoud kon doen, was deze vernielen. Dit waren onderzoeksresultaten.

Hij had een tante gehad die was overleden aan kanker. Hij had de lijdensweg gezien die de allesverwoestende aandoening had aangericht. De gedachten aan haar laatste weken kwamen weer bij hem naar boven. Uren, dagen had hij aan haar bed gezeten. Hij hield van z'n tante. Zij had lang geleden vaak voor hem gezorgd als z'n moeder 's nachts moest werken. Het laatste wat hij kon doen, was haar respect te tonen in haar strijd tegen de dood. Nu – lang na haar overlijden – had hij de kans onderdeel uit te maken van de strijd tegen dit gevecht. Hij vond het een eer.

‘Betaling bij aflevering. Vijftienhonderd euro,’ had Van den Berg gezegd.

Zoals altijd overigens. Na ontvangst van de koffer en benodigde documenten, was hij vertrokken. Hij bleef nooit lang hangen. Hij was altijd onder de indruk van Van den Berg, maar voelde zich tegelijkertijd klein in zijn aanwezigheid. Het was alsof Van den Berg zijn aanwezigheid niet verdiend had. Niet dat Van den Berg enige aanleiding had gegeven voor deze gedachten. Hij had Harry altijd met respect behandeld en hem altijd een vertrouwelijke glimlach gegeven bij elke ontmoeting. Toch voelde Harry de neiging zo snel mogelijk te moeten vertrekken zodra hij de kamer van Van den Berg betrad. Hij had wel eens gevraagd: ‘Wat is de inhoud van de koffer waard? In geld uitgedrukt: niets! In mensenlevens uitgedrukt: alles!’ Voor Harry was dit voldoende.

Hij dacht aan de vijftienhonderd euro. Voor die centen kon hij een week naar Bazel. Hij had Claudia al gebeld. Ze vond het fijn zijn stem weer te horen. Het was al acht maanden geleden dat ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Veel te lang. De dagen aan het Lago Maggiore lagen ver achter hen. De belofte had standgehouden. Ze waren elkaar blijven zien. Hoe vaak eindigt een vakantieliefde in holle beloften en loze woorden. Niet voor hen! Hij wilde zo vaak mogelijk naar Zwitserland.

Het weer werd slechter toen hij Brussel naderde. Over de A1 naderde Harry de ring van Brussel.

‘Veel politie hier,’ mompelde hij.

In de verte kon hij de eerstehulpdiensten bij het vliegveld zien staan.

‘Een vliegtuig gecrasht, of zo.’

Hij had er niets over gehoord op het nieuws. De afslag naar Zaventem negeerde hij en volgde de weg richting centrum. Hij werd zenuwachtig maar wist niet waarom. Er was geen reden voor. Hij had dit al vaak genoeg gedaan. Langs het NAVO-hoofdkwartier over de Boulevard Leopold III richting de binnenstad. De regen kwam met bakken uit de hemel. Als een laken over de stad om te verhullen wat er in Brussel gebeurd was. Via de Europese wijk naderde hij de binnenstad. Ondanks het kutweer waren er veel mensen op straat. Harry had een hekel aan de drukte. Hij haastte zich door de straten richting centrum. Op de centrumring richting noord; richting Le Jardin Botanique. Linksaf op de Boulevard Adolphe Max en parkeren die auto. Hij wist niet precies waar hij moest zijn. Op de rand van het centrum, had Van den Berg gezegd. Hij wilde zo snel mogelijk de auto uit, ondanks de regen. Parkeergarage Alhambra.

‘Eigenaardige naam,’ zei Harry tegen zichzelf.

Hij reed z’n Volkswagen naar het onderste dek. In de verre hoek achteraan parkeerde hij. Eerst een peuk. Van z’n Van Nelle zwaar rolde hij z’n shaggie. Een lange hijs en hij voelde zich gelijk een stuk beter. In z’n auto wilde hij niet roken. Het was een leaseauto van het detacheringsbureau. Hij was er eens op aangesproken. De stank na twee jaar roken in de wagen, was niet te harden. Hij snapte niet waar ze zo’n probleem over maakten. Hij was toch de enige die erin reed. ‘Totdat de wagen wordt ingeruild,’ had zijn baas gezegd. ‘Totdat hij wordt ingeruild, Harry.’ Zijn baas was een pauper, maar Harry kon niet zonder hem. Andersom kon zijn baas niet zonder Harry. Schoorvoetend ging hij akkoord. Normaal was het geen probleem. Genoeg tijd voor een pauze, maar in dit weer was er geen lol aan te beleven. De parkeergarage bracht uitkomst. In de verte kwam een dame het parkeerdek oplopen. Ze was ouder dan Harry, maar zag er charmant uit. Donker gekleed, maar met stijl. Alsof ze naar een uitvaart ging. Ze naderde Harry. Op tien meter van hem stapte ze in haar auto.

‘Madame,’ zei hij.

Ze zei niets terug. Ze keek Harry aan met een blik die hij niet begreep. Hij kon niet opmaken of het angst of woede was, of allebei. Vreugde was het in ieder geval niet. Ze keek Harry net te lang aan voor een nonchalant goedendag. Het was alsof zij hem keurde en afwees. Alsof ze ontevreden was met z'n levenskeuzes; alsof ze wist wat komen ging. Hij werd er zenuwachtig van. Een koude rilling liep over z'n rug.

Donder dan maar op, kutmens, dacht hij.

Ze stapte in haar auto en reed net te snel de garage uit.

Harry rolde een tweede peuk. Het weer was er niet beter op geworden. Hij knoopte zijn jas dicht en liep langs de gebouwen de stad in. Hij was vroeg; te vroeg. Harry wist niet welke kant hij opliep. Weg van de regen was voldoende.

Harry liep richting de Beurs. Het werd stiller op straat. Stiller, maar niet rustiger. Harry begreep het niet. De weg was afgesloten voor het autoverkeer. Voetgangers konden nog passeren. Harry liep rechtdoor richting de enige kroeg in Brussel die hij kende. De Ierse pub, de toeristenpub. Iers bier smaakt als pis, maar ze hadden ook wel lager en bovendien grote glazen. Dat was voldoende voor Harry. Bij de Beurs was het druk; veel mensen, maar er hing een ijzige stilte. Harry voelde zich ongemakkelijk. De regen kwam nog steeds met bakken uit de hemel.

Waarom gaan die paupers in 's hemelsnaam met z'n allen in dit pisweer buiten staan, dacht hij.

Even bleef hij staan. Hij keek naar de massa. Een paar mensen keken terug. Hij voelde de blikken van de mensen. Alsof ze hem iets wilden vertellen, maar niemand in staat was te spreken. Verlamd door het weer.

'Kutpaupers,' zei hij tegen zichzelf en liep door.

Hij begon in zichzelf te vloeken. De weg naar de kroeg werd geblokkeerd.

'Opzouten allemaal, ik wil naar binnen.'

Met enige moeite en zich langs de massa wurmend, haalde hij de voordeur van de kroeg. Eindelijk binnen! Harry liep naar de bar, deed z'n jas uit en ging zitten.

'Een bier, in een groot glas en niet die donkere shit.'

De barkeeper leunde tegen de achterkant van de bar, keek naar Harry en zei niets.

‘Jij ook al,’ kraamde Harry uit. ‘Wat is hier verdomme aan de hand. Dit is een bar, toch! Geef me dan een bier. Het is al erg genoeg dat ik binnen niet meer mag roken. Dan tenminste nog een pils. Paupers.’

De barkeeper bewoog zich niet. Hij bleef Harry aanstaren. Hij werd er zenuwachtig van. Het duurde ongemakkelijk lang. Harry wist niet hoe hij zich gedragen moest. Uit ongemak liep hij naar het raam. De massa stond nog steeds stil, als bevroren in tijd. Hij liep naar de uitgang, deed de deur open en stak een peuk op, nam twee hijsjes en ging weer naar binnen. Buiten is erger dan binnen met dit kutweer. Net toen Harry wilde gaan zitten, kwam de barman naar hem toe en zei: ‘Een bier voor messieu?’

‘Hé, kijk eens. Je kunt toch praten. Kun je ook doen wat ik zei? Mij een bier tappen.’

De barman pakte een glas en schonk Harry een bier in.

‘Alstublieft,’ zei hij.

Harry pakte het glas, deed z’n ogen dicht en nam rustig een grote slok. Hij voelde de drank door z’n keel naar binnen glijden en voelde zich prompt beter.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg Harry. ‘Waarom gedraagt iedereen zich als een stel zombies?’

‘De aanslagen,’ zei de barman.

Het bleef even stil.

‘Moet ik verder raden?’ vroeg Harry.

‘De aanslagen op het vliegveld en in het metrostation in de Europese wijk van vier dagen geleden,’ zei de barman. ‘De mensen zijn hier samengekomen ter nagedachtenis aan de slachtoffers. Er zijn drieëndertig doden gevallen en nog veel meer gewonden. Je kwam binnen precies toen we drie minuten stilte in acht namen, zo vergeef me als ik niet direct reageerde.’

Harry nam nog een slok.

‘Moet dat hier voor de deur gebeuren? Hier is toch niets gebeurd,’ reageerde hij.

De barman liep weg.

‘Beter zij dan ik. De paupers zullen het wel verdiend hebben,’ mompelde Harry.

Hij nam nog een grote slok. Het smaakte goed.

‘Doe nog maar een. Ik heb nog tijd,’ zei Harry.

Behendig pakte de barman een glas en schonk een tweede bier in. 'Je drinkt snel. Geniet ervan,' zei hij.

'Ik doe je toch niets. Waarom val je me lastig?' reageerde Harry fel.

Vlug nam hij nog een slok. Hij pakte z'n smartphone. Het scherm was gebarsten. Harry zocht een kaart van het centrum van Brussel. De weg naar Anderlecht. De kaart maakte niets duidelijk. Hij borg z'n telefoon weer op.

'Hoe kom ik in Anderlecht?' vroeg Harry.

'Wat moet je in Anderlecht? Hier is het veel beter,' werd geantwoord.

Harry draaide zich om. Het was niet de barman die had geantwoord. Vanuit een nis stapte een oude man op hem af. Baard, pet op, klein van stuk. Harry had hem nog niet opgemerkt. Hij voelde zich overvallen.

'Wie ben jij, ouwe? Je gaat al een hele tijd mee,' zei hij.

'Oudjes gaan altijd lang mee,' zei de man terwijl hij naast Harry aan de bar ging staan en de barman wenkte.

'Nog een whisky,' zei hij. 'Wat moet je in Anderlecht?' werd herhaald.

Harry vond het niet fijn dat anderen zich met zijn gangen bemoeiden. Toch zag hij geen dreiging in de man. De reactie van de man beviel hem wel. De man had gereageerd zoals Harry gereageerd zou hebben in dezelfde situatie.

'Bestelling afleveren, bestelling ophalen,' zei Harry.

Hij wees naar z'n koffer.

'Gedetailleerde plattegronden van Europese steden, de meest recente druk,' loog Harry. 'Er zit daar een gespecialiseerde reiswinkel. Dit is vakwerk. Ze zijn behoorlijk kostbaar.'

Hij kon niet opmaken of de man hem geloofde. De man deed voorkomen dat het volkomen logisch was. Harry wist niet wat in de koffer zat; hij wilde het ook niet weten en het kon hem ook niets schelen.

'Terugkomend op mijn eerdere vraag aan de barman waarop jij zo nodig moest reageren: hoe kom ik in Anderlecht?' herhaalde Harry.

'Anderlecht is hier vlakbij,' zei de man, 'maar het is niet meer wat het geweest is. Ik ben geboren in Ierland, maar woon al vijftig jaar in Brussel. Brussel is een prachtige stad, maar dat geldt helaas niet voor alle wijken. Vroeger was het een gezellige volkswijk, nu niet meer. Nu allemaal buitenlanders. Allemaal aan de drugs. Ze overvallen je voor niets. Als ze centen nodig hebben voor een pakje peuken, stoppen ze

al een mes onder je neus. Turken, Marokkanen en Afrikanen.'

'Ik moet vertrekken,' zei hij tegen de man.

Hij pakte zijn koffer en liep naar de uitgang.

'Vergeet je niet iets?' hoorde Harry in de verte.

Hij draaide zich om en keek chagrijnig om zich heen. Hij zag de barkeeper zwaaien. Hij wenkte Harry naar de bar.

'Vijftien euro,' zei de barman.

Harry legde twee briefjes op de bar en liep naar buiten.

Het weer was nog beroerder dan toen hij de pub binnenstapte. Harry liep weg van de Beurs over de Jules Van Praetstraat, richting het Sint-Goriksplein. Harry was de enige op straat. Het regende zo hard dat Harry amper vijftientwintig meter voor zich kon kijken. Alsof niemand mocht zien wat hij deed en waar hij naartoe ging. De terrassen waren verlaten. Binnen zaten de toeristen. Misschien één gunde Harry een blik waardig. Harry keek niet terug. Hij was dronken. Vanbinnen voelde hij zich goed. Van buiten was het alsof hij een koude douche over zich kreeg, letterlijk en figuurlijk. Hij liep dicht langs de gebouwen om de regen te ontwijken. Het hielp niet. Hij was al zeiknat. De drank had z'n onverschilligheid gevoed. Hij liep stug door. Hij kende dit deel van het centrum niet. Het zag er goed uit, zelfs in stortregen. Vloekend en tierend liep hij door, over de Pletinckxstraat richting de Rue d'Anderlecht. Het voelde als een eeuwigheid. Zijn gesprek met de man was als een waas, een schim van jaren geleden. Z'n gedachten waren alleen nog bij het moment. Waterplassen ontwijkend zwalkte Harry richting de Anderlechtsepoort. Hij moest zijn aandacht erbij houden. De wereld was raar, wazig. Bij de Anderlechtsepoort stopte Harry.

'Noem jij jezelf een vrome moslim?' schreeuwde Ouassim. 'De Koran zegt dat iedereen leeft ten dienste van Allah. De wil van Allah is het hoogste goed. Hem dienen is het hoogste wat iemand op aarde kan bereiken en alles wat we in dit korte leven op aarde doen, is ondergeschikt aan Zijn wil.'

'Bespaar me je preken, Ouassim,' antwoordde Mustafa luidkeels. 'Die woorden zijn goed voor in de moskee. We zijn hier in mijn winkel en hier wordt geld verdiend.'

‘Schaam je,’ reageerde Ouassim fel. ‘Vader en moeder zullen je verstoten. Je brengt schande over je familie en schande over je volk,’ ging hij door.

‘En welk volk is dat precies? De meeste Marokkanen hebben donders goed in de gaten dat van preken alleen je niet kunt leven. Bedenk wel, Ouassim: dit is Anderlecht, geen Molenbeek. Hier wordt gewerkt voor de kost. Vader en moeder zijn allang blij dat slechts één van hun twee zonen zich op de Koran heeft gestort. Zoals gezegd, hier wordt gewerkt en geld verdiend,’ reageerde Mustafa. ‘Haal even thee voor Ouassim,’ vroeg hij aan Amir.

Amir had het hele gesprek gevolgd vanuit de hoek van de kamer. Hij had zich stilgehouden. Altijd als Ouassim langskwam, werd het op een of andere manier ruzie. Hij was het inmiddels gewend. Ouassim met de vrome praat en Mustafa met z’n grote bek. Nooit werd de discussie opgelost of afgerond. Het leek een soort van vicieuze cirkel die elke keer van voren begon als ze elkaar tegenkwamen. Kennelijk niet alleen hier op de zaak, maar ook thuis. Daar was Amir niet bij. Hij werkte voor Mustafa en was blij met z’n job. Hij haalde een kruidenthee voor Ouassim, die nog nat was van de regen. De paraplu had niet veel geholpen. Mustafa pakte Ouassim bij z’n gezicht.

‘Luister broertje, ik zal je steunen. Dat heb ik altijd al gedaan en vader en moeder ook. Het interesseert me niet wat je met je geld doet. Als je het gebruikt voor de moskee, is dat prima. Als je het aan je vriendjes geeft die zichzelf vervolgens op het vliegveld en in de metro opblazen, is dat wel een probleem. Als je iets uit de winkel jat, kom je ermee weg. Als je mensen gaat opblazen, dan word je gevonden. En dan willen ze weten waar de centen vandaan komen. Vroeg of laat komen ze dan hier terecht en dat is iets wat ik niet kan gebruiken. Hier worden in stilte en in alle rust zaken gedaan. Dat is de meest effectieve methode en dat is bovendien voor jou de beste methode om je geldschietters in stand te houden en tevreden te houden. Je bent mijn broer en ik houd van je en zal je steunen, maar je trekt momenteel alle aandacht naar je toe en bijgevolg ook naar mij. Dit is het moment om je koest te houden. Iedereen in de stad staat op scherp. Als ze bij je langskomen, gaan ze echt niet lief vragen of je even wilt vertellen waar je de jongens van kent en wie ze de explosieven heeft verstrekt. Ze zullen hun antwoorden

krijgen, linksom of rechtsom. Dat zijn de momenten waarop zal blijken of je echt iets aan je geloof hebt of niet. Je mag doen wat je wilt, maar als mijn zaak in gevaar komt, dan moet ik mezelf beschermen. Je doet goed werk, maar je mag wel wat meer met je voeten op aarde blijven, in plaats van hoog boven ons uit te zweven. Alleen al die soepjurk van je is een probleem,' sprak Mustafa.

'Djellaba,' reageerde Ouassim.

'Oké, djellaba. Hoe je het ook wil noemen; iedereen ziet je erin lopen en iedereen ziet je hier naar binnen gaan. Nu even niet a.u.b.,' ging Mustafa verder. 'Houd je de komende tijd gedeisd; doe wat je altijd doet. Dat zijn de mensen gewend. Dan roept het geen vragen op en houd je degene buiten de deur die je buiten de deur wilt houden. Ik heb hard gewerkt voor deze zaak en wil het graag behouden. Vergeet niet: ik zal er alles aan doen om deze zaak te behouden. Ik stel voor dat je de komende tijd even niet meer langskomt. Ik zie je bij vader en moeder. Dan spreken we elkaar en regelen wat geregeld moet worden. Ook dit waait over, maar de politie en weet ik veel wie, wil resultaat. Er moet iemand met z'n hoofd op de slachtbank en geloof het of niet, maar jij bent in hun ogen een geschikte kandidaat. We beschermen je wel. In Molenbeek word je beschermd, maar er zijn grenzen. Als ze met hun hele verdomde leger aan komen zetten, wordt het verdraaid moeilijk om je nog in bescherming te nemen. Dan willen ze meer en komen ze hierheen. Zoals ik al zei: dat kan ik niet gebruiken. Pak je spullen, ga naar huis en gedraag je de komende tijd als voorbeeldig staatsburger. En in 's hemelsnaam; de komende tijd geen contact met die imbeciele vriendjes van je. De helft is toch al dood, dus dat moet geen probleem zijn.'

Even leek Ouassim gekalmeerd door de woorden van z'n broer, maar op het moment dat Mustafa over z'n wapenbroeders begon, ontstak hij weer in woede.

'Mijn vriendjes – zoals jij ze noemt – zijn mijn wapenbroeders en zij hebben hun leven voor Allah gegeven. Zij zijn in het paradijs en genieten van alles waar wij uitsluitend over kunnen dromen,' schreeuwde Ouassim.

'Ik vrees dat de autoriteiten het ook zo zien en daarom zeg ik ook dat je je gedeisd moet houden. Ik vraag je je gedeisd te houden, broertje. Over dat paradijs van je heb ikzelf nog wat vraagtekens, trouwens. Hoe jij je vriendjes zover hebt gekregen dat ze daadwerkelijk geloven dat ze

na hun acties met zeventig maagden in het paradijs belanden, is mij een raadsel. Zeventig maagden, laat me niet lachen! Bullshit is het! Het enige wat mij dat zegt, is dat zowel jij als zij verdomd weinig verstand van vrouwen hebben en verdomd weinig verstand van seks. Zeventig! Pfft! Leer eerst maar eens voor één vrouw te zorgen hier op aarde. Dat valt je nog vies tegen. Je bereikt dat in ieder geval niet met je preken. Vrouwen willen geen paupers, maar – net als iedereen – geld voor een tv, een huis en een auto. Zij willen een plaats waar ze de kids kunnen opvoeden. Met die acties van je vriendjes, wordt dat moeilijk. Dat is juist niet de manier om vrouwen naar je toe te krijgen. En o ja, van al die vrouwen hier op aarde zijn er verdomd weinig nog maagd; ongeacht wat ze zelf zeggen en wat de familie zegt. Daarbij, wat moet je met zeventig maagden als je je snikkel hebt verloren door je eigen TATP-bom? Zeventig maagden, ammehoela!’ ging Mustafa verder.

Ouassim sprong op hem af en greep hem bij zijn strot. Mustafa was groter en sneller. Hij kon de armen van Ouassim wegslaan, draaide zichzelf een kwartslag en ontweek Ouassim. Ouassim plofte op de grond en werd gelijk in de houdgreep genomen. Het was alsof hij uit een boze droom wakker werd en gelijk weer in de realiteit stond. Mustafa was niet boos. Hij had het eerder gedaan met hetzelfde resultaat; altijd met hetzelfde resultaat. Hij tilde Ouassim op en sloeg zijn armen om hem heen.

‘Ga nu maar. We spreken elkaar bij vader en moeder. Ik wil sowieso dat je vertrekt want ik verwacht bezoek en daar kan ik je niet bij gebruiken.’

‘Bezoek?’ vroeg Ouassim.

‘Ja, de timing is slecht, maar er komt een levering aan en die laat ik niet schieten. Daar kan ik je niet bij gebruiken. En bovendien, na zo’n levering komt er ook weer wat jouw kant op,’ zei Mustafa met een knipoog naar Amir die inmiddels vanuit het restaurant naar achteren was gekomen, afgaande op het geschreeuw en gerommel en het geluid van vallende pannen.

Ouassim pakte zijn paraplu en verliet het restaurant. Mustafa keek Amir aan, maar wist niet goed of hij moest lachen, huilen of boos zijn.

‘Altijd als je broer hier is, wordt het ruzie. Altijd als je broer hier is, vertrekt hij boos en altijd komt hij weer terug. Als het niet om zo’n serieus onderwerp ging, zou ik er bijna om moeten lachen,’ zei Amir.

Hij wist dat hij met Mustafa over z'n broer kon praten. Mustafa had er geen moeite mee; sterker nog, meestal begon Mustafa zelf over z'n broer.

'Ouassim heeft moeite zijn draai te vinden in het leven. Hij richt zich nu op het geloof en dat is prima, maar hij wordt misbruikt door z'n criminele vriendjes. Ze ontvangen zijn centen om bommen te maken en de boel op te blazen. En voor wat? De komende vijf jaar kijkt iedereen in de wereld Molenbeek met de nek aan. Gelukkig zitten we hier buiten Molenbeek. Dat maakt het voor ons iets gemakkelijker. Ik zei het tegen m'n broer en ik zeg het tegen jou; hier worden zaken gedaan en dat doe je in stilte en in alle rust zonder pottenkijkers als politie of fiscus. Dan worden resultaten behaald. Dan kun je je vrouw onderhouden. Niet met dat geneuzel. Jij hebt toch ook een vrouw, nietwaar?' vroeg Mustafa.

'Vriendin,' antwoordde Amir.

'Ongeveer hetzelfde.'

Amir vroeg hem of hij iets wilde drinken.

'Geen drinken,' zei hij. 'Er komt zo bezoek. Wil je achter de spullen klaarzetten zodat we snel de boel kunnen afronden als-ie hier is? Ik verwacht een grote levering. En je weet het: bij grote leveranties horen grote bonussen! Laten we het even goed aanpakken. Ik wil geen gerot-zooi tijdens deze bezoeken. Maak alvast ook maar wat klaar, dan kunnen we ook nog een goede indruk achterlaten.'

Amir ging aan de slag.

In een wanhopige poging zichzelf droog te houden, drukte Harry zich tegen de Anderlechtsepoort onder de overkapping van de zuilen. Het had weinig zin. Hij was al zeiknat. Hij liep te vloeken en te tieren. De koffer stevig in z'n handen geklemd. Na een paar minuten besloot hij zijn weg te vervolgen en liep de Chaussée de Mons in. Hij was gelijk in een andere wereld. Het beviel hem niet en hij voelde zich ongemakkelijk. Alsof hij als een klein kind voor het eerst een spookhuis betrad. Het weer en de drank versterkten zijn angsten. Hij liep door. Er waren weinig mensen op straat; dat beviel hem. Andermaal liep hij dicht langs de gebouwen, andermaal hielp het niet. Zijn blik was op de grond gericht. Harry had geen zin zich in de buurt te verdiepen. Na de eerste meters had hij het al gezien: koffiehuisen, theehuizen, halalwinkels en kebabtenten. Allemaal gerund door geitenneukers. Wat moest

hij hier! Geen Europeaan te bekennen. Bijna geen Europeanen. Aan de overkant van de straat kon hij er één onderscheiden. In de deuropening stak er één z'n peuk aan. Beschut tegen de regen. Hij wel! Een Europeaan, de enige, tenminste Harry dacht dat het een Europeaan was. Het weer belemmerde zijn zicht. Hij was te lang voor die paupers hier in de buurt. Een peuk, dacht Harry, goed idee! Al lopende pakte hij shag uit z'n jaszak en begon een peuk te draaien. Het was een automatisme. Hij was er bedreven in. Het enige waar hij bedreven in was. Ondanks de regen had hij het met één hand snel voor elkaar. Hij stopte zijn tabak weg en zocht naar zij'n aansteker, toen hij geraakt werd door een passerende zandneger.

'Godverdomme, kijk uit je teringdoppen, kankerlijer,' wist Harry uit te brengen met de peuk nog tussen z'n lippen geklemd.

Door de botsing dreigde Harry opzij te vallen, maar verloor zijn evenwicht niet. Een moment kruiste zijn blik die van de passant. Beide blikken straalden agressie en woede uit.

'Wat mot je, kloothommel,' ging Harry verder.

Ouassim had hem niet zien aankomen. Hij had zich verscholen onder zijn paraplu en niet gelet op andere voetgangers. Hij ging er ook niet van uit dat iemand anders met dit weer zich op straat zou begeven.

'Wie de fuck ben jij, klootzak?' reageerde Ouassim, niet proberend zijn Marokkaanse accent ook maar het minst te verbergen.

Ze keken elkaar aan. Ze schatten elkaar in. Harry was groter, sterker, logger. De botsing had Harry doen bijkomen uit z'n hypnose, zo leek het. Hij bewoog zich langzaam. Het leek alsof hij zich moest oriënteren voordat hij zich kon realiseren wat er gebeurd was en waar hij was. Zijn woorden waren een reflex. Nog steeds was hij op zoek naar zijn aansteker.

Harry herhaalde: 'Wat mot je, kloothommel.'

'Vuile hufter, jij gaat je gedragen, eikel. Jij bent hier in mijn buurt, ik niet in de jouwe. Hier letten we op waar we lopen, kafir.'

De blik van Ouassim was fel. Feller dan anders. Zijn gesprek met Mustafa zat nog vers in zijn gedachten. Alles wat hij deed en had gezegd in de laatste maanden, de laatste jaren, was gericht tegen het tuig waar hij tegenaan was gelopen en waar hij nu tegenaan keek. Hij was niet van plan een stap terug te doen. Met z'n linkerhand hield hij nog zijn paraplu vast. Met z'n rechterhand zocht hij in zijn zakken naar iets wat

hij tegen Harry kon gebruiken. Iets! Er was niets. Ouassim kon niets vinden.

‘Wat kijk je nog, hufter,’ zei Ouassim tegen Harry.

Harry was afgeleid. Hij kon zijn aansteker niet vinden. Hij draaide zich om. Harry had geen zin langer bij deze pauper stil te staan en maakte aanstalten verder te lopen. Uit zijn binnenzak had hij zijn aansteker gehaald en stak z’n peuk aan, nog steeds in de regen.

Ouassim kon niet bedenken of hij opgelucht was dat zijn tegenstander slechts een aansteker uit zijn zak had gehaald om z’n peuk mee aan te steken, of dat het was dat hij geen zin had zijn confrontatie in de regen voort te zetten. Hoe dan ook, ook hij draaide zich om en liep door. Ouassim schreeuwde Harry nog wat na. De regen verstomde het geluid.

Harry kon niet meer horen waar het vandaan kwam, laat staan dat hij kon horen wat er gezegd werd. Kwam het van de overkant van de straat? Hij zag niemand meer en liep door. De ontmoeting was even kort als fel. Harry had geen zin in verdere ontmoetingen en liep verder de straat in. Hij zakte terug in zijn door de regen en de drank gevoede hypnose. Harry liep door. Hij versnelde zijn pas. Bij nummer 67 stopte hij. Volgens instructies moest hij de steeg in en aanbellen bij de derde deur links. De rode. Harry dook de steeg in. Het was een rare gewaarwording. Het was een rare steeg. Verscholen achter een uitpuilende afvalcontainer, lagen deuren één en twee. Er lag veel rotzooi op de grond. Harry moest eromheen manoeuvreren. Nog twintig meter verder tot de volgende afvalcontainer. Even vol als de eerste. Harry keek naar de rode stalen deur. Diep ingebouwd in het pand. Geen ramen, uitsluitend een deurbel. Harry drukte op de bel. Hij hoorde niets en drukte nogmaals. Wederom hoorde Harry niets. Toen hij een derde maal op de bel wilde drukken, hoorde hij door de regen in het inwendige van het pand het geluid van een zwaar stalen slot dat los werd geschoven. Met veel moeite en kracht werd de loodzware deur geopend. Een bescheiden gezicht keek Harry aan.

‘Mustafa?’ vroeg Harry.

‘Amir, u bent monsieur Harry ongetwijfeld,’ werd geantwoord.

‘Ik kom voor Mustafa. Ik heb een afspraak met hem. Waar is-ie? Ik heb een levering voor hem,’ ging Harry enigszins geïrriteerd verder.

Amir keek naar de grote lompe gedaante in de regen. Zijn fatsoen was ineens verdwenen. Op geen enkele manier kon hij het opbrengen zich voor deze heikneuter in te houden.

‘Kom binnen, je wordt verwacht. Mustafa is in de zaak.’

Harry stapte naar voren, een slecht verlichte ruimte binnen. Het rook muf. Geen seconde vroeg Harry zich af waarom hij voor dr. Van den Berg een serie bipten moest afleveren in een steeg in Anderlecht. Het interesseerde hem niet. Harry was allang blij dat hij eindelijk niet meer in de regen stond. De drank was nog niet uitgewerkt. Harry dacht aan de vijftienhonderd euro die hij zou ontvangen.

‘Waar is Mustafa?’ snauwde Harry.

Amir verliet de kamer. Een paar tellen later kwam Mustafa aanlopen.

‘Monsieur Harry, welkom in Brussel. Prettige reis gehad vanuit Rotterdam? Jammer dat je Brussel in dit weer moet meemaken, maar normaal gesproken is het hier prachtig. Heb je nog wat van de stad gezien? Kon je het vinden? Ik hoop dat de instructies goed zijn overgekomen? Zo te zien wel,’ ratelde Mustafa.

‘Je praat veel,’ reageerde Harry. ‘Ja, het is klote weer en ja, ik kon het vinden; anders was ik hier niet.’

‘Kalm maar, ik bedoel er niets mee. Ik ben blij dat je er bent. Koffie? Ik geef je een handdoek. Zelfs voor Brussel valt er veel regen uit de hemel,’ antwoordde Mustafa. ‘Amir, haal jij even koffie en een handdoek voor monsieur, dan gaan wij even zitten en praten we verder. Kom maar even mee naar voren, daar is voldoende gelegenheid om bij te komen.’

Harry volgde Mustafa naar voren. Het restaurant was leeg. Ze gingen aan één van de tafels zitten.

‘Alles goed gegaan onderweg? Geen oponthoud gehad, hoop ik. Het zijn barre tijden voor Brussel en België. Vast veel politie op de been. Hier in de buurt valt het mee. Kom je uit het centrum? Daar was de stille tocht. Heb je daar nog iets van meegekregen?’ ging Mustafa verder.

Harry had geen idee waar hij het over had en keek Mustafa aan alsof hij spoken zag.

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt. Brussel ken ik vrij goed. Het was druk bij de Beurs. Ben nog even de kroeg in gegaan omdat ik nog wat tijd over had. Effe bijgekletst.’

Nu keek Mustafa Harry aan alsof hij spoken zag. Mustafa rook de

kegel van Harry. Tussen de stank van zweet en goedkoop tabak, realiseerde Mustafa zich dat Harry nog zat was als een Maleier. Hij kon de dubbele tong van Harry horen. Het kon Mustafa niets schelen. Hij ging door met z'n act zoals hij dat altijd deed bij de leveranciers. Hij kon het zich niet permitteren te kritisch te zijn over wie de doc zijn kant op had gestuurd. Bovendien; als hij toch zo zat was, kon hij zich later veel minder herinneren van de ontmoeting en dat was voor Mustafa prima. Geen details, geen lastige vragen en geen herinneringen! Precies zoals hij het wilde hebben. Hij bedacht dat de doc waarschijnlijk daarom deze kafir zijn kant op had gestuurd. Lomp, onbehouwen, onfatsoenlijk en onverzorgd. Vaag kon Mustafa zich herinneren dat de doc ook zoiets had gemeld toen ze elkaar voor het laatst spraken. Een korte beschrijving van het te verwachten bezoek. De doc was nooit erg scheutig met informatie over aanstaande leveringen. Mustafa hoorde altijd net genoeg om te weten wat voor iemand hij kon verwachten. De doc had niet gelogen. Zijn woorden waren zelfs *right-on-the-money*. Harry kreeg een koffie voorgezet en ontving een handdoek.

‘De beste Noord-Afrikaanse koffie die je kunt krijgen. Drink maar op, dan voel je je beter. Je ziet er al beter uit,’ loog Mustafa.

Harry nipte aan z'n koffie en probeerde zich af te drogen. Zijn kleding was nog steeds zeiknat. Zelfs onder zijn jas was alles nat geworden. Harry's achterdocht was nog niet verdwenen. Hij voelde zich nog steeds niet op zijn gemak. Hij kon niet bedenken wat er mis kon zijn met Mustafa. De buurt was weliswaar klote, maar dr. Van den Berg had de afspraak gemaakt en Harry vertrouwde erop dat daarmee alles goed was. Hij was kennelijk bij het juiste adres aanbeland dus wat was nu het probleem, vroeg hij zichzelf af.

‘Ik ben blij dat ik even kan zitten en binnen ben,’ begon Harry voorzichtig.

‘De koffie is inderdaad goed,’ loog Harry terug. ‘Leuke zaak heb je hier; een beetje populair? Niet op dit moment natuurlijk, maar het is ook nog geen etenstijd. De reis naar Brussel was geen probleem. Niet veel verkeer vanwege het slechte weer. Ik ben vaker in Brussel geweest. De route is eenvoudig en dichtbij. Ik kom trouwens uit Dord; niet uit Rotterdam. Dr. Van den Berg zit in Rotterdam, ik niet! Hoe ken je dr. Van den Berg eigenlijk?’

‘De doc en ik gaan al jaren terug. Ik heb hem in Afrika voor het eerst ontmoet, in Malawi. Ik heb daar zaken gedaan en ben de doc daar tegen het lijf gelopen. Hij deed daar een ontwikkelingsproject voor bestrijding van infecties en ook een project voor het verstrekken van hulpmiddelen bij invaliden; rolstoelen en zo. Ik heb dat laatste project kunnen ondersteunen met het leveren van goedkope materialen om dat spul te maken voor de inheemse bevolking. Het was een groot succes. Ik ben altijd contact met hem blijven houden. In het ziekenhuis van Blantyre heb ik hem voor het eerst ontmoet. Ik had bijna m’n hand gebroken bij het vervoer van gereedschappen. Hij was daar toen aan het werk. Hij sprak Nederlands, ik spreek Nederlands en van het een komt het ander. Ik had daar vijftig man in dienst. Verkoop van landbouwvoertuigen en bijbehorende accessoires. Het liep goed totdat de pleuris daar uitbrak.’

‘De pleuris?’ vroeg Harry.

‘Eerst besluiten die klojo’s met elkaar te gaan vechten. Alles wordt vernield of gejat. Je kunt er niets mee! Als één heeft gewonnen, gaat-ie vervolgens de bevolking zodanig uitbuiten dat niets nog van de grond komt. Hongersnood overal en vooral geen interesse in landbouwmachines. Ik kon niks meer en ben weer teruggegaan naar België. Ik heb nog geprobeerd zaken te doen met die rebellen. Ik kon goed met ze opschieten, maar ze hebben nergens verstand van en zijn de hele dag dronken en stoned. Werkte niet...’

‘Genoeg over mij,’ ging Mustafa verder. ‘Hoe ken jij de doc?’

‘Via m’n advocaat,’ zei Harry.

Mustafa begon te lachen.

‘Je advocaat? Is dat niet te hoog gegrepen voor jou?’

Ogenblikkelijk sloeg de stemming bij Harry om. Zijn sympathie was direct verdwenen en de achterdocht had wederom gewonnen.

‘Ja klootzak, mijn advocaat!’ zei Harry.

Gevoed door de drank en de regen, kwam de woede in Harry opzetten. Hij wilde weg uit deze teringtoko. Weg van deze zandnegers. Tuig is het! Overal hier. Een tel later besepte hij dat hij niet kon vertrekken. Hij was nog niet klaar en was gedwongen zijn woede in te houden. Het lukte hem niet goed. Mustafa merkte de verandering bij Harry. Hij wilde geen problemen. Zeker niet in zijn zaak en

problemen trekken alleen maar de aandacht van lieden die je hier niet wilt hebben.

‘Rustig, ik bedoel er niets mee,’ zei Mustafa sussend.

‘Zeg het dan niet,’ snauwde Harry terug.

Mustafa kwam ter zake.

‘Ik geloof dat je wat voor mij hebt meegenomen,’ ging Mustafa verder. ‘Kan ik dat even zien?’

‘Eerst wil ik wat zien,’ zei Harry.

‘Ik zal toch echt de inhoud van je koffer moeten inspecteren voordat ik weet waar ik aan toe ben. Er kan wel een zak hooi in zitten.’

‘Jij geeft mij wat mij toekomt. Ik blijf hier zitten, jij inspecteert de inhoud van de koffer en als iedereen tevreden is, vertrek ik. Hoe lijkt je dat?’ zei Harry.

Zodra het om een paar centen gaat, is-ie opeens Einstein, dacht Mustafa. Hij keek Harry een paar seconden aan. Harry werd zenuwachtig. Het duurde net te lang. Op het moment dat hij z’n muil open wilde doen, riep Mustafa Amir.

‘Wil jij even pakken wat we voor monsieur Harry klaar hebben liggen?’ zei Mustafa.

Amir liep naar achteren.

‘Mag ik ondertussen de koffer even zien?’ vroeg Mustafa.

Harry reageerde gelijk. Hij haalde de koffer onder de tafel vandaan en legde hem op tafel. Mustafa merkte de handboeien om de pols van Harry en het handvat van de koffer op.

‘Die zat er zonet nog niet om,’ wijzend naar de handboeien.

‘Graag kom ik voorbereid,’ grinnikte Harry. ‘Maak je geen zorgen, ik doe ze zo af. Eerst even het financiële deel regelen. Is zo gepiept...’

Van achteren kwam Amir aangelopen met een enveloppe in de hand en gaf deze aan Mustafa. Mustafa gaf hem door aan Harry. Gretig controleerde Harry de inhoud. Het ging moeizaam en duurde lang; te lang! Nu werd Mustafa zenuwachtig. Net toen hij wilde zeggen dat het bedrag klopt, zei Harry dat het oké was. Met zijn vrije hand graaide hij in z’n jaszak en haalde een minuscuul sleuteltje tevoorschijn. Hij verwijderde de handboeien van de koffer en z’n pols en gaf de koffer aan Mustafa.

‘Alsjeblieft, doe er wat leuks mee,’ zei Harry nog steeds grinnikend.

Hij was weer wat rustiger geworden.

Nogmaals inspecteerde Mustafa de koffer en gaf hem vervolgens aan Amir, die met de koffer naar achteren verdween. Harry hoorde een deur geopend worden, maar kon niet zien waar. Het was niet de buitendeur. Die klonk anders, was veel zwaarder. Hij kon zich geen andere deur in de keuken herinneren dan de buitendeur. De achterdocht kwam weer op.

‘Amir controleert even de inhoud. Dat duurt niet lang,’ zei Mustafa.

Harry knikte argwanend. Het overtuigde Mustafa niet.

‘Uiteraard is het voor mij belangrijk dat de inhoud klopt. Ik ga niet uit van problemen, je hebt immers de sleutel en code van de koffer niet. Als er iets met de inhoud was gebeurd, had je de koffer moeten openbreken en was dat zichtbaar geweest,’ probeerde Mustafa Harry gerust te stellen.

Het werkte niet. Harry voelde zich weer aangevallen.

‘Heb ik het weer gedaan,’ insinueerde Harry.

‘Niemand heeft iets GEDAAN,’ reageerde Mustafa. ‘Jij wilt zeker weten dat je krijgt wat je toekomt, ik wil dat ook. Nog een koffie?’

Harry knikte. Mustafa liep naar de bar, schonk nog een koffie in en zette het voor de neus van Harry neer. Harry viel gelijk aan. Op dat moment kwam Amir terug en wenkte Mustafa. ‘Alles oké. De inhoud is compleet.’

Er kwam een brede grijns op het gezicht van Mustafa.

‘Kijk eens. Alles akkoord en jij hebt je centen. Tevreden?’ vroeg Mustafa.

‘Tevreden,’ zei Harry.

‘Ik probeer het zakelijk te houden. Geen gezeik. Iedereen krijgt wat hem toekomt en iedereen gaat tevreden weer naar huis. Hier wordt geld verdiend. Dat doe je door iedereen tevreden te houden. Blijf gerust nog even zitten totdat het weer is opgeknapt. Neem nog een koffie of wat anders. Kom gerust nog eens langs en voel je vooral geen vreemde.’

Mustafa ratelde weer als nooit tevoren. Harry werd er chagrijnig van. Hij moest pissen, maar wilde het restaurant zo snel mogelijk verlaten. Zijn hand hield hij angstvallig op z’n jaszak om de enveloppe met inhoud te beschermen. Hij baalde dat hij z’n handboeien daar niet voor kon gebruiken.

‘Ik ga,’ zei Harry.

‘Nu al, het regent nog steeds dat het giet,’ reageerde Mustafa.

Harry wilde geen seconde langer luisteren naar het gemekker van deze berggeit en liep met grote passen via de keuken naar de achterdeur. Harry kreeg de achterdeur niet open en schreeuwde naar Mustafa. Amir kwam aangelopen. Harry kon niet zien waar vandaan. Nog steeds zag hij geen andere deur dan de uitgang. Amir toetste de code in, pakte een sleutel en draaide de loodswaare deur moeizaam open. Het ging langzaam. Harry wachtte ongeduldig en liep direct naar buiten toen de zware deur helemaal was geopend, de stromende regen in. In de verte hoorde Harry Amir gedag zeggen voordat de deur langzaam weer werd gesloten. Mustafa pakte zijn telefoon en begon te whatsappen.

Harry voelde zich iets meer op zijn gemak, ondanks het weer. Hij moest nog steeds pissen en liep naar de dichtstbijzijnde container, ging in het hoekje staan en haalde zijn zwans uit z'n ranzige van drank en rook doordrenkte broek. Hij had geen beschutting tegen de regen, die inmiddels in zulke grote hoeveelheden neerdaalde dat hij amper het einde van de steeg kon zien. Alhoewel dag, was de steeg donker. Het leek te bewegen. Het bier werkt nog steeds goed, dacht hij. Met z'n snuit naar de muur gericht was het alsof Harry door de wind werd aangesproken. Hij kon niet verstaan wat gezegd werd. Als geprikt door een wesp, draaide hij zich om en keek om zich heen. Er was niets, althans niets wat hij kon zien. Harry ging verder met pissen.

De dreun was enorm. Alsof z'n arm en schouder met een sloopkogel van z'n romp werden gerukt. Harry viel schuin voorover, klapte met zijn hoofd tegen de muur en werd over de rand van de container geslingerd in de bak met afval. Zijn benen bungelden nog over de rand. De klap had de lucht uit zijn longen geblazen. Harry snakte naar adem, maar werd overmeesterd door een intens misselijk gevoel. Z'n maaginhoud zocht een weg naar buiten terwijl de pijn zich verspreidde van de linker-schouder over zijn rug en vervolgens de rest van z'n lichaam. Elk besef van tijd en plaats was verdwenen. Elk besef van iets was verdwenen. De eerste golf van bier en onverteerd vlees werd uitgekotst in de container met afval waar Harry in terecht was gekomen. Het verspreidde zich over zijn gezicht. Na een paar seconden kwam het eerste besef terug bij Harry en rook hij de penetrante scherpe lucht van zijn maagsap. Harry deed

zijn best om alles op een rij te zetten; na te gaan wat er godverdomme was gebeurd en wat er aan de hand was. Het lukte niet. Zijn zicht kwam langzaam terug, alsof hij herstelde van te snel opstaan. Het hielp Harry niet. De klap tegen de muur had gezorgd voor een hoofdwond waaruit bloed stroomde over zijn met kots besmeurde gezicht. Het kwam in zijn ogen en zorgde voor een stekende pijn. Harry probeerde zich te herstellen. Hij drukte zichzelf met zijn armen omhoog, uit de container en uit zijn eigen kots. De kracht op zijn linkerarm zorgde voor een zwaar drukkende pijn in z'n schouder. Hij viel weer terug in de container. Harry begon te vloeken. Ook dat lukte niet. Hij snakte nog steeds naar adem. Toen de kots was verdwenen, kreeg hij voor het eerst sinds de klap de mogelijkheid weer lucht in zijn longen te zuigen. Harry maakte er gretig gebruik van. De lucht vermengd met de stank van het afval waarin hij terecht was gekomen, vulde zijn longen. Kots en bloed sijpelde mee naar binnen. Terwijl zijn longen uitzetten, kwam de drukkende pijn in de linker bovenrug terug waardoor Harry zijn longinhoud weer moest loslaten. In de verste uithoeken van zijn bewustzijn registreerde Harry het door de waterplassen naderbij komen van iets of iemand. Het had niet zijn aandacht. Overleven was het enige waarop Harry zich kon focussen. Het goot nog steeds. De regen deed alle geluiden in de omgeving verstommen. Dit zorgde ervoor dat Harry's besef nog trager terugkwam. Het spoelde ook het bloed en de kots van z'n gezicht. Harry deed een tweede poging zich uit zijn positie te bevrijden. Met de resterende kracht in zijn rechterarm hief Harry zichzelf op uit het afval. Voor het eerst kon hij voorzichtig om zich heen kijken. Hij zag weinig. Hij bungelde nog steeds over de rand van de container. Hij probeerde zichzelf uit de container te hijsen. Het duurde een moment voordat Harry in de gaten had dat hij uit de container werd gesleurd. Hij stootte zijn hoofd aan de rand maar kon blijven staan toen hij zich eenmaal naast de container bevond. Z'n blik was wazig. Ogenblikkelijk werd er een arm om z'n keel gelegd die de luchttoevoer afkneep en wederom snakte Harry naar adem. In z'n linkeroor werd met een zachte maar meedogenloze stem gefluisterd:

‘Waar ga je heen, hufter? Ik ben nog niet klaar met je. Je hebt nog niet van nabij kennisgemaakt met mijn schattebout.’

Er werd in zijn rug gedrukt. Harry kon niet voelen wat het was. Hij

kon niet zien wie hem met de nekklem vasthield. Harry was nog steeds versuft. Met een paar halfslachtige bewegingen probeerde hij zijn logge lichaam los te rukken van zijn belager. Het was tevergeefs. Hij voelde hoe het drukken in zijn rug zich verplaatste naar boven. Bij zijn linker-schouderblad werd er hard gedrukt. Harry wilde het uitschreeuwen van de pijn, maar z'n kreet werd gesmoord in het nog altijd aanwezige bloed en kots. Het drukken zakte weer naar beneden.

'Jij hebt wat voor mij en ik wat voor jou,' ging de stem verder. 'Eerlijk oversteken zeg ik altijd, dus nu ook. Nog niet weglopen, jij. Ze is zacht, ze is lief, ze is er altijd en ze laat je nooit in de steek. Hoe wil je het hebben, snel of langzaam? Zelf ga ik voor langzaam, dat is voor de toeschouwers leuker.'

Harry begreep geen flikker van wat er gezegd werd. Nog steeds probeerde hij overzicht te krijgen over de situatie. Nog steeds tevergeefs. In de verte hoorde hij een klik. Hij voelde de messcherpe steek door zijn lichaam gaan. Weer werd hij naar voren gedrukt, maar dit keer hield de nekklem hem tegen. Het enige dat Harry kon zien, was het spatpatroon op de muur, anderhalve meter voor hem. Donkerrood bloed had zich in een strakke cirkel afgezet op de muur met in het midden de inslagkrater van de kogel. De regen spoelde alles snel weg. De kracht in het grote logge lichaam van Harry nam snel af. De kogel had Harry vanaf de rug door z'n borst volledig gepenetreerd. Luchtwegen en slokdarm waren doorboord. Ogenblikkelijk vulde de luchtpijp zich met bloed en de resterende maaginhoud van Harry. Het enige wat hij nog kon voortbrengen was een wat onbestemd gegorgel. De pijn was allesomvattend, maar Harry kon het niet van zich afschreeuwen. De nekklem werd verwijderd; het was niet meer nodig. Harry viel languit op de grond met zijn gezicht in het vuil en water. Met zijn laatste krachten probeerde hij zich uit de voeten te maken. Het lukte niet. Hij schoof langzaam over de stenen, kruipend langs de container. In de verte werd gelachen en geroepen.

'Waar ga je heen, motherfucker? Nog niet klaar. Hier blijven!'

Er klonk een derde dreun. Met het laatste besef dat hij nog bezat, voelde hij hoe z'n scrotum van zijn romp werd gerukt. Het uiteinde van z'n ruggengraat en het onderste deel van zijn onderbuik werden opengereten. Een derde maal wilde Harry het uitschreeuwen, maar een

derde maal kreeg hij het niet voor elkaar. De lucht was al uit zijn longen verwijderd. Zijn longen vulden zich met bloed en kots. Uit zijn mond kwam geen enkel geluid meer. De pijn hield aan en werd snel vergezeld door een koude rilling vanaf zijn rug over zijn ruggengraat naar beneden. Harry werd bij zijn benen gepakt en naar achteren gesleurd, achter de container; uit het zicht vanaf de straat. De nog stromende regen verborg veel. De container deed de rest. Harry werd bij z'n bovenarm beetgepakt en ruw omgedraaid. Voor het eerst had Harry zicht op zijn belager. Een ijzige kille blik keek hem van boven aan. Een cynisch lachje verscheen op het gegroefde gelaat.

'Had je niet gedacht, hè! Dat je op een regenachtige dag in een steeg in Anderlecht op de grond zou eindigen met die kutkop in het water, smerige klootzak. The doc says hello.'

Verbazing en woede was wat er nog door het hoofd ging van Harry. Weer wilde hij schelden en weer lukte het niet. Hij voelde hoe een hand zich langs zijn jas werkte richting zijn binnenzak. De poging om hem te stoppen mislukte. De hand haalde de enveloppe uit de jaszak van Harry en deed hem in zijn eigen jas.

'Jij hebt gekregen wat jou toekomt en ik heb nu gekregen wat mij toekomt. Iedereen tevreden. Jij toch ook, poepie?' werd cynisch gefluisterd.

'Oké, feest is afgelopen. *Gut check time*. Ben je d'r klaar voor?' ging-ie verder.

In z'n ooghoek zag Harry hoe de zilverkleurige revolver dichtbij kwam. Een reusachtig wapen dat amper in de hand van zijn aanvaller paste. Harry hoorde de klik en zag hoe de hamer met de duim werd gespannen. Harry bewoog zijn hoofd opzij.

'Wat? Niet tussen de ogen?' werd er gereageerd.

De klap was zo krachtig dat een deel van het gelaat van Harry werd weggeslagen. Verbazing en woede over de kille blik van zijn belager was het laatste wat tot Harry doordrong. Er resteerde alleen nog duisternis.